

lagt, maa jeg tilstaa, at jeg ikke begriber. Jeg er ganske ude af Stand til at faa fat paa Tanken deri. Til Nød kan jeg forstaa det ærede Medlem for Fredensborg, naar han mener, at hvis dette vedtoges, vilde en Del Medlemmer af Folketinget føle sig tilfredsstillede, saaledes, at Motivet for Folketingets Vedkommende til at søge de paagældende Skattelove fremmede, vilde blive mindre stærkt. Det tror jeg imidlertid ikke, at der er nogen som helst Grund til at befrygte. Jeg ser ikke, at denne Skatteoverførelse for et enkelt Finansaar paa nogen Maade skulde kunne medføre, at man tabte Interesser for at fastsætte en tilsvarende og endnu større Overførelse for bestandig, naar man da overhovedet ønsker den. Men det Raisonnement kunde jeg endda til Nød forstaa. Derimod, hvorledes det, at vi sende dette Forslag til Landstinget, skulde kunne bevirke, at der i Landstinget blev lagt Hindringer i Vejen for de andre Loves Vedtagelse, er jeg ude af Stand til at indse. Jeg vilde kun kunne forstaa det, hvis jeg gik ud fra, at man betragtede Landstinget som en af disse Medlemskabninger, der irriteres ved Synet af en rød Klud og i blindt Raseri styrter sig over en hvilken som helst anden Genstand for at tilintetgøre den. Men en saadan Opfattelse af Landstinget kunde ikke falde mig ind. Hvis Landstinget mener ikke at ville tiltræde dette Forslag, saa siger det nej, og dette vedkommer ikke Spørgsmaalet om de andre Skattelove. Hvor vidt der er Mulighed for at gennemføre disse Skattelove, fire i Tallet, som Regeringen udtrykkelig har sammenknyttet til en Enhed, vide vi i Øjeblikket intet om. At det da vilde være ønskelig og godt for Kommunerne, at denne midlertidige Lettelse blev givet dem for det kommende Finansaar, tror jeg ikke, at der ret vel kan være Uenighed om.

J. Sage: Jeg ønsker kun at sige nogle Ord med Hensyn til det af det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 2den Valgfreds (M. Klausen) stillede Forslag. Det er ganske rigtigt, hvad den ærede Ordfører nu udtalte, at der finansielt set mangler ethvert Grundlag til at bedømme, hvad det vil koste Staten, men jeg vil hævde, at selv om det finansielle Grundlag var der, saa vilde en saadan Fremgangsmaade som den, det ærede Medlem har valgt, dog ikke kunne være forsvarelig. Hvis det ærede Medlem vil lovgive paa den Maade om dag- og ugelønnede Arbejdere, maa der virkelig afsættes Lønningslove, det maa være bestemte Personer, som sættes i bestemte Klasser, ligesom Statens øvrige Embedsmænd. Naar

det er Daglejere, der komme og gaa, og som der ikke er Spor af Baand paa, som Staten i øvrigt har lige over for Embedsmændene, kan man handelig ikke fastsætte den Slags Regler, som det ærede Medlem der har fastsat. Der maa være Klasser efter det forskellige Arbejde, saaledes at dette lønnes efter sin Værdi. Nu lønnes det mere eller mindre som Akkordarbejde, men alle disse Akkorder maa absolut gøres fuldstændig om, naar saadanne Bestemmelser blive indførte. Vil man have faste Arbejdsfolk, som man vil lønne paa en Maade, som faktisk er over Gennemsnittet af det, der gives for Daglejerers — jeg antager, at det hele Landet over vil overstige Gennemsnittet — saa vil selvfølgelig alt Akkordarbejde efter de nu gældende Regler bortfalde, og saa maa man inddele dem i Lønningsklasser efter Værdien af det Arbejde, man mener, de kunne udføre. Paa denne Maade vil det selvfølgelig ikke kunne lade sig gøre, uden at fremkalde en fuldstændig forvirring og ogsaa en fuldstændig berettiget Misfornøjelse over, at alt Arbejde blev betalt ens, enten det er sværere eller lettere, enten det kræver Forudsætninger eller ikke, og man vilde i mange Tilfælde med de nu bestaaende Lønningslove, som den ærede Ordfører ytrede, komme til at sætte Daglejerne i højere Løn end maaste mange af deres foresatte. Det vilde være tilstrækkelig Grund til overhovedet ikke at kunne lovgive paa den Maade. Dagløn kan efter min Mening ikke paa den Maade fastslaaes paa en Finanslov, den maa mere eller mindre afhænge af Forholdene. Vil man sikre Daglejerne paa den Maade, som det ærede Medlem vil, maa vi gøre dem alle til Statsembedsmænd. Jeg tror, at det ærede Medlem vil faa mange Banfeligheder at overvinde, inden han naar det Maa! Det, der egentlig foranledigede mig til at tage Ordet, var det ærede Medlems Paastand om at Skovarbejderne f. Eks. i det nordlige Sjælland kun havde 400 Kr. i Marsløn. Jeg benægter dette paa det allerbestemteste. Jeg behøver ikke her at gaa i Detaillerne, men jeg paaistaar, at Lønnen er langt over 400 Kr. i det nordlige Sjælland, og det vilde jo ogsaa være aldeles umuligt, at Staten kunde have rigelig Tilgang af Arbejdere til den Pris. Den ærede Finansminister har til Dels oplyst Forholdet, idet Forklaringen er den, at de kun arbejder en Del af Aaret. Naar han ikke kan faa bedre lønnet Arbejde andet Steds, er det jo en overordentlig Fordel for en hvilken som helst Arbejdsmand, at han med Sikkerhed kan gaa hen og faa en nogenlunde god Dagløn paa de Tider, hvor han ikke kan faa Arbejde andet Steds,